

er mindre end 165,000 Rbd. og endda lidt til; man skal erkjende, at det ikke er nogen Klatskilling, det her dreier sig om, og er der noget Storartet ved den nye smukke Bygning, er der ogsaa noget Storartet ved den Overfribelse, der er flet. Det er ikke nogen Tillægsbevilling i egentlig Forstand, der kræves; thi Pengene ere allerede udgivne paa en Ubetydelighed nær, og det er altsaa, hvad man rettest kalder en Østerbevilling. Der siges i Motiverne, Spalte 2189—90, at Ministeriet nærer den Fortrøstning, at Rigsdagen vil bevilge det Tilskud, som maatte udrækses til Juleførelsen af dette Foretagende. Det kunde nu synes, som om der aldeles ikke i selve Teksten af Lovforslaget er stillet noget Forslag op om en saadan Bevilling, idet man ser, at der kun er ansat en formindsket Renteindtægt for Sorø-Akademi. Dette er imidlertid kun tilsyneladende; thi den Form, hvorunder hidtil de arlige Bevillinger paa Finantsloven ere blevne givne i Genhold til Loven af 1870, er netop den, at man Aar for Aar har nedsat Renteindtægten for Akademiet, og altsaa stemmer det dermed, at nu dette yderligere Tilskud søges bevilget under samme Form, som hidtil er bleven fulgt; men skøndt nu altsaa denne Formindskelse i Renteindtægten ser saa uskyldig og ubetydelig ud, maa ærede Medlemmer vide, at De ved at gaa ind derpaa bevilge og godkjende, hvad der er passeret. At en saadan Overfribelse er flet, og at en saadan Bevilling nu kræves, er en stor Overraskelse for os; vi have ikke tidligere haft nogen- somhelst Anledning til at vente noget Saadant. Den første Gang, der kom Noget frem i den Retning, var for et Par Maander siden under Finantslovens 1ste Behandling, idet den ærede Kirke- og Undervisningsminister da fandt Leilighed til at udtale, at hvad der forelaa med Hensyn til Theaterbygningssagen, var alt andet end glædeligt, og at nærmere Oplysninger i saa Henseende skulde komme paa Tillægsbevillingen. Da man hørte dette, blev Ens Fantasi jo sat noget i Bevægelse for at udmale sig, hvor galt det dog kunde være fat, og man tænkte: Ja, der er maasse udgivet 20,000 eller 30,000 Rbd. eller saa, eller skulde det være muligt, at det var f. Ex. 40,000 Rbd. Men af! Fantasien har været ganske utilstrækkelig. De Beløb, jeg her nævner, ere ganske forspindene i Sammenligning med det, som virkelig er Tilfældet. Da det foreliggende Lovforslag blev frembaaret heri Thinget af Finantsministeren, omtalte han forskellige andre Poster og Overfribelser, som fandtes optagne heri; men med Hensyn til denne nævnte han Intet. Han sagde kun, at han i saa Henseende henviste til Forslaget. Det synes altsaa, at den ærede Minister var noget sty for at nævne denne store Sum. Jeg veed ikke, om han maasse har tænkt sig, at Folkethinget ved saa ganske umotiveret og uforanlediget at høre denne store Sum skulde, som man siger, faae et Tilfælde, eller om han sølte, at denne

Sag var ikke saa ganske i sin Orden, og derfor trykkede sig ved saa ligefrem at komme frem med denne store Sum. Naar man nu skal bedømme denne Sag, er det nødvendigt fremfor Alt at holde sig til Loven af 18de Juni 1870. Jeg forudsætter dens Indhold bekendt for ærede Medlemmer og skal kun minde om, at den Sum, der skulde tilveiebringes, var for Kommunens Vedkommende sat til mindst 250,000 Rbd. og for Statens Vedkommende sat til mest, det vil sige i det høieste 220,000 Rbd. foruden Værdien af den gamle Bygning. Det hedder jo dernæst, at naar den nye Theaterbygning er saa vidt færdig, at den kan tages i Brug til 1ste September 1874, skal den gamle nedbrydes, og Værdien lægges til, og det hedder endelig i § 2: „Den nye Theaterbygningss Opførelse, Indretning, Udstyrelse og Udsmykning maa, alle Omkostninger iberegne, ikke overstige den i § 1 anviste Sum med Tillæg af, hvad den gamle Bygningss Materialier og Inventarium indbringe.“ Disse Bestemmelser ere jo aldeles tydelige og klare, og der kan ikke være Tale om nogen urigtig eller vrang Forstaaelse af dem. Det maa nu tillige erindres, at denne Lov sat igjennem efter Folkethingets eget Initiativ ligeoverfor meget stærk Modstand og ligeoverfor et meget stort Mindretal — ved de fleste Afstemninger var der kun en Forskjel i Stemmer paa 3 à 4 — og det maa fremdeles erindres, at den Side af Salen, fra hvilken Oppositionen udgik, senere ved de næste Valg blev Flertal. Der var altsaa fra først af stærk Opfordring for Regjeringen til at være forsigtig i denne Sag og vogte sig for at komme med nye Krav, og denne Opfordring blev i Tidens Løb endnu stærkere. Det ses da virkelig ogsaa — det maa man erkjende — at den høieste Theaterbestyrelse fra først af har haft sin Opmærksomhed i en meget høj Grad henvendt paa dette Punkt. Det hedder strax i en Skrivelse af 10de Juli til Arkitekterne, at Ministeriet maatte udhæve det som ufravigelig Betingelse, at alle med Arbeidets Udførelse forbundne Udgifter holdtes indenfor det ved Lov af 18de Juni 1870 bevilgede Beløb. Det blev ligeledes skrevet til Theaterbestyrelsen, at man maatte udhæve, at ingen Overfribelse af den bevilgede Sum maatte finde Sted. Arkitekterne vare ganske i Overensstemmelse hermed; thi de erklærede, at de forpligtede sig til at tilveiebringe detaillerede og mulligt dokumenterede Overslag over samtlige Udgifter ved det hele Byggeforetagende paa Grundvold af de ved Planerne i sin Tid fremsendte Overslag uden at overskride det bevilgede Beløb, og atter hedder det i Ministeriets næste Skrivelse, at man maatte paavise, at den hele disponible Sum, der ikke maatte overskrides, nøjagtig var 492,445 Rbd. 36 Sk.; det er næsten ligesom et Feltraab fra den One til den Anden: „ingen Overfribelse.“ Saa komme vi til Samlingen 1871—72; da skulde der gives de fornødne Bevillinger paa Finantsloven i Genhold til Loven,